

במדינה

שוטר בדרור שותים תה

נפילה על הראש. האן סיגל לעצמו שיטת גיבוי מיוחדת. הוא היה עוקב אחר מסכרנים של תל-אביב, מצליח ללכוד מכרזות בעליהן השאירו את דלתותיהן בלתי נעולות, גונב מתוכן. לא פעם נתפס וישב בכלא. מרי פעם, ב"השתחררו, היה מנסה לחזור למושב. זמן מה עבד כסבל בשוק העליה. ישן בלילות על ספסלים בשדרות. ברור שחיים מעין אלה לא מצאו חן ב"עני יוסף דהאן. כשנתפס שוב בעת גניבת חפצים ממכונות, נידון ל-18 חודשי מאסר, ניסה לאבד את עצמו לדעת מספר פעמים, בלע מולגות וכפית, בדרך נס היה ניצל תמיד ממוות.

השבוע הובא יוסף דהאן מבית-הסוהר ל"בית-משפט השלום, כדי לתת את הדין על ביצוע שתי עבירות נוספות. ברבע בו הוריד השוטר, שליחה אותה, חלון האויקים מעל ידיו, זינק יוסף לעבר חלון בית-המשפט בקומה השניה של הבנין, ניסה לקפוץ ל"רחוב. בעת הקפיצה נתקלה רגלו במעקה. הוא איבד את שיווי משקלו ונפל על ראשו. בדרך לבית-החולים נפח את נפשו. גורדין השמיים הקדים את מלאכת ה"שופט.

תזכיר

חברה שאינה קיימת

שוד היהלומים הגדול בחברת יהלומי הנגב משמש עדיין נושא לחקירת המש"טרה. לאחר חקירת העולם הזה (1031) "הי" כן היהלומים השדודים", בה נאמר כי תחילתה לה יש לברר את הפרשה כולה בחברת היהלומים פ"שר בניוירוק, בשמה הופיע ה"תייר-השודד לדברי הנשדדים. התברר הש"בוע לחוקרי המשטרה כי חברת פ"שר הפ"סיקה את קיומה כבר בשנת 1952. בינתיים ניסה הנשדד אורגנטיין לצאת את הארץ לבלגיה, אך עוכב בישראל בתוקף צו בית המשפט המחוזי, לבקשת בעלי היהלומים הנשדדים, שלא זכו עדיין לקבל את כספם בחוזה... **קרב החזיר** (העולם הזה 1030) יעלה השבוע לבית-הדין הגבוה לצדק, לאחר ששורדי-הדין התל-אביבי צוראל ברק, פנה בבקשת צו-על-תנאי נגד עזירת תל-אביב, שנדרשה לנמק מדוע לא תרשה ל"מרשו, מישל קוסטה מנשה, נוצרי תושב תל-אביב, להמשיך בגידול, שחיטה ומכירת בשר חזיר לנוצרים, תושבי תל-אביב... **שריירות לייבם** של קציני משטרת ירוש"לים הופגנה השבוע פעם נוספת. לאחר ש"בית-הדין הגבוה לצדק, הפך להחלטי את הצו-על-תנאי שהוצא נגד משטרת הבריה, ל"בקשת אברהם דרעי (העולם הזה 1028) ש"תלונן על שילית רשינו להתחזקת מסעדה, אחרי שהפסיק לשרת כמדוע למשטרה, סירבו הקצינים לחדש את רשינו של דרעי למכירת משקאות חריפים גם אחרי פסק-הדין. לעומת זאת, אישר ראש המדור הפל"י לי אליעזר שילוני את בקשתו של אחד ממודיעיו לפתיחת מסעדה חדשה בשם שח"זדה, מול מסעדתו של דרעי.

הדרה-מדרוג? העולם הזה, שנמצע מלהיכ"נס לתחום הפרט, העדיף שלא לפרסם את שם האביר. השבוע הופיע איש-המיתורין באולם ה"משפטים החדש של השופט צ'רנובילסקי, עלה על דוכן-העדים, הודיע את שמו ונש"בץ כחוק. היה זה צעיר חסון ויפה-תואר, בן 32, שהומון כעדה-הגנה. לאפתעת הכל הודיע כי אין לו מה להסתיר, ואין הוא מתנגד כי שמו יפורסם ועדותו תישמע ב"דלתיים פתוחות. האיש מאחורי הדלת קיבל זהות. הוא הר"פיע לעיני הקהל כמפקח ראשון יששכר בן-דור, קצין-אפסנאות במטה הארצי של מש"טרת-ישראל.

מני אמר תהילים? בחקירת שתי וערב מעייפת, ניסו עורכי-הדין מיכאל כספי ובנימין טומקביץ, סניגוריו של ד"ר שלום, להוכיח כי בן-דור לא שתה תה ו"לא אמר תהילים" בשעות הבוקר בדירתה של רבקה שלום. עובדה זו היתה נחוצה להם כדי להצדיק את מעשה ההתפרצות של ד"ר שלום ובריוניו. אולם בן-דור נשאר חקיף בדעתו: הוא שתה תה, נכנס למקלחת כדי להתגלה ושם התפשט, כאשר נפרצה הדלת הראשית.

יששכר בן-דור, בן למשפחה ידועה ומכור בדת, לא היה צד במשפט, אולם היה לו הרבה מה להפסיד. למרות שמבחינה חוקית לא היה כל דופי בהתנהגותו, הרי התנהגו"תו מבחינה אנושית ועצם עירוב שמו ב"שערוריה ציבורית, אינן לזכותו. בירור ה"פרשה ייערך בפני בית-דין משמעתי של המשטרה. מה גרם לכך שחיתר על הסתרת שמו למרות שעוד השתלל להשיג זאת דקות מעטות לפני עלותו ל"הדוכן? את התשובה לכך יסיקו שני עורכי-דין, מן הטובים וה"יקרים בארץ, שנכחו באולם בשעת בעת חקי"רתו. יעצו לו נתן רוטנשטריך ויעקוב הניג"מן: אם יסתיר את שמו, יהיה השם המוסתר מוכתם לכל ימי חייו, כי איש לא יאמין שנוכחותו בדירה היתה תמימה. כך פורסם השם, על מנת להצילו.

רכי אדם

גור-הדין

בפני השוטר התורן במשטרת השחר ב"תל-אביב התייצבה עעירה בת 16, ממרמרת בבכי, מלחה עלידי צעיר לבוש ברישול. "הוא איים שירביץ לי", סיפרה הצעירה ל"שוטר, בהצביעה על הבחור שבא בחברתה. סיפוריה היה פשוט: בדרך לביתה היתה ע"ברת יום-יום בגינת גרוזנברג. שם שכן על אחד הספסלים יוסף דהאן. תחילה היה רק שורק אחריה. אחר-כך החל נטפל אליה. ב"אחד הערבים קבע עמה פגישה. היא הבטי"חה לבוא ולא באה. כשראה אותה יוסף בפעם אחרת איים להכותה, הסכים לבוא עמה למשטרה, שהברר מי מהם צודק. "זה נכון", הסכים דהאן לבכי הנערה, "אין זה היא קובעת פגישה ולא באה?". השניים נשלחו לבתייהם. דהאן חזר אל ספ"סלו שבגינת גרוזנברג. לצעיר בן 22, ילדי-הארץ, בן למשפחה מעולי מארוקו, לא היה בית מעולם. מגיל צעיר הסתובב ברחו"בות, הפך עבריין מועד. מעולם לא ידע מהו בית-הספר, לא קיבל כל חינוך ראוי לשמו.

ראשי-מועצה מנצור ותלמידי השמינית במירה זורקים סטאות

שוטר אהרוני מבשלים דיסה

(המשך מעמוד 9) אדרת, החויק בידי את העתק השיחות ה"מוקלטות, הקריא מתוכן, לבקשת אדרת, קטע אחרי קטע. **האבא של הכרוז.** אדרת רצה להוכיח דבר אחד: אהרוני לחץ על חרותי, חקר אותו ב"שיחה ידידותית" חקירת שתי-וערב. חלק משיחות אלה, הוכיח אדרת בהתאם לתאריכי ההקלטות, נערכו בזמן שחרותי שבת שביתת-רעב, נמצא במצב של אפיסת כוחות.

אהרוני התחיל להקריא: **אהרוני** (לחרותי): מישהו מוכן לעשות אתך עסק. תן לי ואתן לך. **חרותי**: מהו העסק? **אהרוני**: אתה יודע מהו העסק. אתה לא תעמוד למשפט ואתה תספר. **אהרוני** (בהמשך השיחה): אנחנו הגענו רק עד יעקוב חרותי, ולא הלאה מזה. אנח"נו כמעט משוכנעים שחרותי הוא לא האבא האידיאולוגי של כל זה. אם יבוא חרותי ויאמר שאני לא אבא של הכרוזים... ב"אותו רגע שאתה מוכן לתת כל מה שאתה יודע על האבא, לא תעמוד למשפט. **חרותי**: אני מוכן לעמוד למשפט על כל דבר. על כרוז, על מחתרת ועל כל מה שאתה רוצה. אתה יודע שאני ח"מפפע. **אהרוני**: תבין, יעקוב. זוהי הצעה ש"ביקשו ממני להביא לך.

אדרת ביקש להפסיק. הוא רצה לדעת מי ביקש מאהרוני להביא את ההצעה לחרותי. אהרוני מסביר ברצון: "היתה ישיבה, בה נוכח אדם שאחראי במדינה למלחמה ב"מחתרת. הוא יותר גבוה מראש שרות"הבסתחון".

איומים ידידותיים. בשיחה השניה עם חרותי היה אהרוני גלוי-לב יותר. הוא אישר בקטעים שהקריא את גילויי העולם הזה (1020) בדבר הלחץ שהופעל על חרותי, כדי לשכנעו להודות כאילו אנשים אחרים, משנואי המשטר, הורו לו להדפיס את ה"כרוז נגד השופט פריץ, ואולי גם לרצוח את ד"ר ישראל רודולף קסטנר.

אהרוני (בשיחה מוקלטת אחרת): אינני יודע אם אתה מבחין לאן אתה הולך. אתה הולך בעיניים פקוחות לקראת אסון אישי. אתה הורס את עצמך. מכינים נגדך דיסה כזאת שאתה תאכל אותה הרבה הרבה שנים...

אולם חרותי לא נכנע לאיומים: "אני מר"גיש את עצמי ח"מפפע ושמוחזקים אותי סתם... אני יודע שאין שופט שירשיע אותי... אין לי קשר עם זה." אם יחליט בית-המשפט המחוזי, בסופו של "משפט זוטא", לא לקבל את שיחותיהם המוקלטות של אהרוני וחרותי, יהיה סוכן הש"ב. דניאל זרניצקי, שהתגלה בעדותו כ"בלתי-יציב ומוזר ביותר באורח חייו, עדה הראשי של התביעה. אין ספק שסניגוריו של חרותי רוצים מאד שדבר זה יקרה.

מעונים

מרד העוורים

תלמידי הכיתה השמינית בבית-הספר ה"תיכון בטירה, במשולש הישראלי, שיכים לטיפוס חדר של ערבים ישראליים. הם היו